

52 - Utvandringen till Abessinien

Innehåll Sira - avsnitt 55 Utvandringen till Abessinien Saken nådde död och livets slut Orsaker som hjälpte dem att vara tåliga och ståndaktiga ("Vi ger inte upp och vi drar oss inte tillbaka") **"Vi ska sannerligen ge seger åt Våra sändebud och de som tror - i detta liv och i det kommande."**

Sira - avsnitt 55

Utvandringen till Abessinien

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Vi fortsätter att sitta vid Muhammeds bord, må Guds frid och välsignelser vara över honom.

Vi har tidigare sett att följeslagarna, må Gud vara nöjd med dem, offrade sitt blod, sina barn och sina hemländer. De utsattes för alla typer av skada, förnedring och tortyr, tills denna religion nådde oss på ett fat av guld. Vad är hemligheten som gjorde att följeslagarna uthärdade den skada och förföljelse som får huden att rysa och hjärtan att skälva?

Hur kan en människa uthärda att brännas under den brännande solen, svältas, törstas, slås och förnedras - och offra allt hon äger av pengar, världsliv, barn och familj?

Saken nådde död och livets slut

Muslimerna från den första generationen – Profetens följeslagare – utsattes för sådana former av tortyr och skada att barn skulle gråna av dess fasa och den vuxnes förstånd skulle förvirras. Men dessa människor mötte dessa prövningar och lidanden med en ståndaktighet som får hjärtan att häpna och sinnen att undra: Varifrån kom denna ståndaktighet? Varifrån kom denna ro som sänkte sig över dem? Ur vilken källa öste de?

I slutändan är de människor som vi – med kroppar och själar som våra. Hur gjorde de något som skapelsen inte förmår?

Orsaker som hjälpte dem att vara tåliga och ståndaktiga

Det måste ha funnits orsaker som hjälpte dessa ädla människor att vara tåliga och ståndaktiga. Och dessa orsaker är inte särskilda för dem – de gäller dem och alla som kommer efter dem.

Den första orsaken: tron på Gud ensam

Tron på Gud ensam, att känna Honom på rätt sätt och att upphöja Hans storhet i sina hjärtan – detta var den främsta orsaken till deras tålamod och ståndaktighet.

Den fasta tron, när dess sötma blandas med hjärtat, väger berg och rubbas inte.

Den som bär denna fasta tro och säkra visshet ser världens svårigheter – hur stora, hur många och hur intensiva de än är – som skum som flyter ovanpå en mäktig flod som kommit för att bryta starka dammar och befästa borgar. Han bryr sig inte om något av svårigheterna inför trons sötma.

Gud den Upphöjde sade: **"Skummet försvinner som något värdelöst."**

Alla som läser siran läser de odödliga orden som Bilal upprepade: **"Ahad, Ahad – En, En."**

Dessa ord av tawhid var nyckeln till ståndaktighet. Tawhid fyllde hans hjärta, och hans själ blev lätt för honom att offra för denna stora religion.

Guds storhet fyllde deras hjärtan – så inget av det de mötte av smärta betydde något för dem.

Därför ser vi att den mekanska Koranen talar mycket om att upphöja Guds storhet, om Hans egenskaper, Hans makt, Hans majestät och Hans förmåga – och att allt i skapelsen är i Hans hand. Om Han vill något, finns ingen som kan hindra Hans beslut.

Gud den Upphöjde sade: "Om Gud låter dig drabbas av skada, finns ingen som kan avlägsna den utom Han. Och om Han vill dig gott, är Han mäktig över allt."

Gud den Upphöjde sade: "Och Han är den som skapade himlarna och jorden med sanning. Hans ord är sanningen, och Hans är herraväldet den dag då hornet blåses. Han känner det dolda och det synliga, och Han är den Barmhärtige, den Allvetande."

Låt oss föreställa oss den ädle följeslagaren när han lyssnar till eller läser Guds ord: **"De uppskattade inte Gud på Hans rätta sätt. Hela jorden ska vara i Hans grepp på Uppståndelsens dag, och himlarna ska vara hoprullade i Hans högra hand."**

Hur många gånger har vi läst denna vers och hört den – men hur många gånger har vi verkligen reflekterat över den och levat dess innebörd? Hela jorden är i Guds grepp – med allt som finns på den av människor, all makt och alla kungadömen, och alla som planerar och smider intriger.

Låt oss lägga märke till ordet **"grepp"** (قبضته) och vad det kastar i hjärtat av fruktan, majestät och överväldigande makt.

Det är denna Gud vi tillber – med dessa egenskaper – och dessa dvärgar bekämpar kallelsen och vill lämna Hans styre, upphöjd är Han.

Låt oss föreställa oss följeslagarna när de lyssnade till denna vers och dess liknande: **"Han som skapade himlarna och jorden med sanning. Och den dag Han säger 'Var!' – då är det. Hans ord är sanningen, och Hans är herraväldet."**

De visste att den Gud som har dessa egenskaper står vid deras sida, skyddar dem, vakar över dem och vet vad de utsätts för av tortyr och förnedring.

När den troende upphöjer sin Herres storhet blir uppoffring för Guds skull

lätt för honom, för han vet att detta är hans öde och att det måste ske. Han ser Guds fiender som små i sina ögon, och han uthärdar tortyr, skada - ja till och med döden - så länge det är på Guds väg.

Den andra orsaken: tron på det kommande livet och längtan efter paradiset

De visste att världen - med sin smärta och sin njutning - inte väger mer än en myggas vinge jämfört med det kommande livet. Därför brydde de sig inte om den, och de gav den ingen vikt - särskilt när de visste att slutet av det de uthärdade var paradiset, den stora vinsten och den eviga lyckan.

"Vi ger inte upp och vi drar oss inte tillbaka"

De gav sin trohetsed till Guds sändebud, ﷺ, att stödja honom i utbyte mot paradiset, och de sade: **"Vi ger inte upp och vi drar oss inte tillbaka."**

Paradiset stod framför deras ögon som om de såg det med sina egna ögon.

Guds sändebud, ﷺ, passerade en gång förbi Yasir och hans hustru Sumayya - medan de var i de mest extrema graderna av tortyr, torterade hela tiden utan vila, varken dag eller natt. Hur stärkte Guds sändebud dem?

Han sade inget mer än: **"Ha tålamod, Yasirs familj - ert möte är i paradiset."**

Att fördjupa tron på den yttersta dagen och att göra paradiset nära i känslan hos varje troende man och kvinna - detta är bland de mest magnifika metoderna i att uppfostra de troende till uthållighet, styrka och tålamod.

Så att den troende känner det verkliga måttet: mellan denna värld - med allt den innehåller av svårigheter, mödor och smärta - och det kommande livet - med dess vila, evighet och lycka som aldrig försvinner.

Därför - den som granskar den mekanska Koranen, medan de fortfarande är på jorden... Föreställ dig en av följeslagarna, som al-Arqam ibn Abi al-Arqam - tortyren hade inte längre något värde för honom.

Den som granskar den mekanska Koranen och dess tal om det kommande livet, paradiset och helvetet finner att knappt någon sura saknar påminnelse om detta - medan de fortfarande är på jorden.

Lev i det paradiset som följeslagarna levde i - medan de fortfarande var på jorden. Gud den Upphöjde sade: **"Och deras Herre belönade dem för deras tålamod med paradiset och lycka."**

Föreställ dig en av följeslagarna i al-Arqams hus, medan han hör dessa verser - och tortyren väntar honom utanför. Hur stor blir tortyren i jämförelse med det han hör om paradiset? Han föreställer sig själv flyttas från livets bekymmer och mödor till detta stora, eviga paradiset - tortyren har inte längre något värde.

Se på Haram ibn Milhan, må Gud vara nöjd med honom, när han stacks med ett spjut i ryggen och det kom ut genom hans bröst. Vad sade han? **"Jag har vunnit, vid Ka'bans Herre!"**

Vilken vinst är detta, när han dog och förlorade allt enligt världens mått? Han ansåg sig vara vinnare - för han skulle flyttas från jihadets mark direkt till paradiset.

Han dog som martyr, och Gud har lovat att föra honom in i paradiset utan räkenskap.

Det finns en umma som vill resa sig bland nationerna - vi behöver i våra pedagogiska läroplaner höja värdet av tron på det kommande livet och tala mycket om paradiset och dess njutningar, så att vi ser ståndaktighet och uppoffring likt den vi såg hos följeslagarna.

Den tredje orsaken: att plantera hopp och tillit i de troendes hjärtan

Profeten, ﷺ, för att lära muslimerna tålamod, uppfostrade dem på hopp - för den som är nedslagen kan inte vara tålig. Det som uppmuntrar människor till tålamod är deras förväntan att situationen kommer att förändras.

Den mekanska Koranen talade till hjärtan och sinnen hos dessa torterade människor och gav dem ständigt glada budskap om att slutet är deras, och att utfallet är för de gudfruktiga.

Gud sade: **"Och Vi skrev i Zabur, efter Påminnelsen, att jorden ska ärvas av Mina rättfärdiga tjänare."**

Och Han sade: **"Vårt ord har redan gått före för Våra sändebud: de ska sannerligen få seger. Och Vår här ska sannerligen segra."**

Och Han sade: **"Vi ska sannerligen ge seger åt Våra sändebud och de som tror - i detta liv och i det kommande."**

Inte bara detta - Koranen antydde också att förtvivlan är farlig och leder till otro, och att ingen förtvivlar om Guds barmhärtighet utom de icke-troende.

Vi får inte glömma profetens ställning, ﷺ, när Khabbab, må Gud vara nöjd med honom, kom till honom och klagade över tortyren och bad honom att be för muslimerna att Gud skulle lyfta bort skadan. Han sade:

"Ska du inte be för oss? Ska du inte be om seger åt oss?"

Khabbab hade nått en punkt där han inte längre kunde uthärda - hans huvud brändes med glödande järn och han lades på brinnande kol.

Vad var profetens svar?

Det var ett oväntat svar. Han blev arg, ﷺ, och det syntes i hans ansikte som blev rött. Han sade:

"Mannen bland dem som var före er brukade få en grop grävd åt sig, och han sattes i den. Sedan hämtades en såg och placerades på hans huvud, och han sågades från huvudet till fötterna - och det hindrade honom inte från hans religion. Vid Gud, Gud kommer att fullborda denna sak."

Det är säkert att profetens ilska inte var för att han bad om bön - alla troende är befallda att be i sådana situationer. Profetens ilska var för att han kände att Khabbab började förtvivla och tappa hoppet.

Khabbab tog lärdomen, stod fast, vacklade inte och skyndade inte - för han var övertygad om profetens ord: **"Vid Gud, Gud kommer att fullborda denna sak."**

Koranen sänkte glada budskap - ibland tydligt, ibland antytt. Under dessa perioder uppenbarades verser om vad som hände mellan profeterna och deras folk som förnekade och trotsade, och om förintelsen av de otrogna

och förtryckarna, och om att jorden skulle ärvas av Guds rättfärdiga tjänare.

Inför dessa glada budskap om en ljus framtid, tillsammans med hoppet om slutlig seger och paradiset, såg följeslagarna att förföljelserna och tortyren som kom från alla håll bara var som en sommarmoln - som snart skulle försvinna.

Den fjärde orsaken: Koranens uppmaning att känna mänsklighetens historia

Att känna historien - nationernas tillstånd i det förflutna och att reflektera över deras slut. Gud sade:

”Säg: Res på jorden och se hur slutet blev för dem som var före er.”

Att känna historien, berättelserna om tidigare folk, deras livslängder, deras tillstånd och deras slut - allt detta innehåller lärdomar och visdomar för att rätta framtiden. Människan lär sig genom detta orsakerna till nationers uppgång och fall, och hur sanningen är evig och bestående.

Därför ser vi att Koranen ofta berättar om tidigare rättfärdiga och fördärvade folk, och om profeterna - vad deras folk gjorde mot dem, hur de troende reagerade och hur slutet blev.

De mekanska surorna är fyllda med berättelser om profeter och rättfärdiga - som Saba', al-A'raf, al-Shu'ara', al-Naml, al-Qasas, Hud och andra. Varför?

För att ta lärdom av deras tillstånd - för det som hände i det förflutna kommer att hända i nutid och framtid. Historiska lagar förändras inte. Händelserna följer samma mönster: en kamp mellan sanning och falskhet, där det sker dödande, fördrivning och förintelse - och där de troende svarar med tålamod och uthållighet, och i slutet seger för sanningen, upprättelse och förintelse av falskheten.

Det är en återkommande historisk lag.

Den sista orsaken: den levande förebilden -

profeten själv

Profeten, ﷺ, var med dem. Han var den första som bar skada för Guds skull. Den första som avgudadyrkarna förolämpade, förbannade, slog och sårade. Han utsattes för mordförsök flera gånger.

Han var inte isolerad från sina följeslagare, inte angelägen om att skydda sig själv på deras bekostnad. Han var alltid deras förebild, i första ledet med dem, och han ville inte ha något för sig själv som han inte ville för dem.

Han lämnade dem inte i någon kris. Han var den mest prövade av dem, den mest tåliga och den mest ståndaktiga.

De fann i honom den verkliga, praktiska förebilden. Därför fick hans ord ett djupt eko i deras hjärtan. De var tåliga när han bad dem vara tåliga, och de stod fasta när han bad dem stå fasta.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)